

jeg imidlertid udtalt mig saa udførligt ved mange tidligere Lejligheder, senest ved Finanslovens første Behandling i afvigte Efteraar, at jeg ikke finder Anledning til nu at gentage, hvad jeg hver Gang har sagt, nemlig at naar vi ere færdige med den Udvidelse af Københavns Personbanaegaard og andre i Forbindelse dermed staaende Foranstaltninger, som ere hjemlede ved Loven af 1904, skal dette Spørgsmaal komme under Overvejelse og, jeg kan tilføje, velvillig Overvejelse. Men før dette er tilendebragt, finder jeg ikke nogen Grund til at gaa videre. Der er allerede i Loven givet Hjemmel til at anvende 46,000 Kr. til Forbedring af Hellerup Station, og vi maa først se, hvad der kan faas for de Penge, inden vi gaa videre. Jeg fraraader altsaa Vedtagelsen af denne Henvisning.

Det ærede Medlem for Hillerød (Dinsen) har foreslaaet henvist til mig et Andragende fra Proprietær N. C. Hansen, Søborggaard, om Erstatning for en ihjelkørt Plag. I den Form, Forslaget har, er det i Strid med den Begrundelse, det ærede Medlem gav af sin Henvisning; thi han vilde jo ved Henvisningen opnaa en Undersøgelse eller rettere en Voldgift. Det forstod jeg, laa i det ærede Medlems Udtalelser, og det staaar jo ogsaa saaledes i Andragendet subsidiært. Men efter Forslaget, som det her lyder, vil en Henvisning til mig betyde, at man skal betale Erstatning uden Voldgift eller videre Undersøgelse. Det kan jeg ikke modtage, for Resten heller ikke nogen Henvisning til Voldgift. Min Grund hertil, som jeg har udviklet for Finansudvalget, og som har ført til, at intet af dettes Medlemmer har fundet Anledning til at stille Forslag om Henvisning, er den, at efter hvad der foreligger, er der ingen som helst Anledning for Statsbanerne til at yde nogen Erstatning i det foreliggende Tilfælde. Det er sikkert nok, at der er blevet kørt en Plag ihjel. Den fulgte med et Forspand, som arbejdede Syd for Banen. Da den blev skilt fra dette ved at begge Leddene blev lukkede af Hensyn til et kommende Tog, medens den var Nord for Overkørselen, blev den forskrækket for Toget, sprang over det nordre Hegn og blev kørt over. Det er selvfølgelig noget, som ikke en Gang Andrageren paastaar, at vi i Almindelighed skulle bære Ansvar for. Den eneste Grund, han anfører, er denne, at dette Hegn var lavere, end det anordningsmæssigt skal være. Nu er der ikke nogetsteds givet Beboerne nogen

Ret til nogen bestemt Højde for disse Led; 36 Tommer er den sædvanlige Højde, men der er intetsteds sagt eller skrevet, at Beboerne kunne kræve, at Statsbanerne skulle sørge for det. Leddet var ganske vist i det givne Øjeblik 2 Tommer lavere, men jeg hævder, at det betyder intet som helst for det foreliggende Ulykkestilfælde. Plagen var bleven bange, derfor sprang den over og vilde være sprungen over, hvad enten Leddet havde været de 2 Tommer højere eller ej. Deri har man givet mig Ret fra sagkyndig Side i Finansudvalget, og jeg tror ogsaa, man vil gøre det her i Tinget, at om Leddet havde været 32, 34 eller 36 Tommer højt, vilde det ikke have betydet noget. For Resten hævdes det fra Statsbanernes Side, at Ejeren selv er Skyld i, at Leddet er saa lavt. Det skyldes nemlig ikke, at Leddet er sunket, men at Vejsporene ere forhøjede, og det er sket ved, at Ejeren selv har fyldt dem op, da de vare daarlige. Jeg finder, det er et ganske urimeligt Krav, Andrageren stiller; derfor maa jeg fraraade Vedtagelsen. Ogsaa af en anden Grund gøres der efter min Mening ikke Ejeren nogen Uret derved, thi har han virkelig noget Krav paa Statsbanerne, kan han jo gaa Domstolsvejen; jeg tror dog nok, at han vogter sig derfor, thi jeg tvivler ikke om, at han vil tabe en saadan Sag.

Dernæst har det ærede Medlem for Skern-Kredsen (Ovesen) foreslaaet henvist til mig et Andragende fra Tømmer T. Christensen og Snedker J. Pedersen af Skern om Udbetaling af et formentligt Tilgodehavende. For saa vidt det ærede Medlem talte om, at de dog „i alt Fald“ burde have de 2,000 Kr.; som man har tilbageholdt som Rest paa en paadraget Bøde, vil jeg sige, at om mere kunde der under ingen Omstændigheder være Tale; thi det er det eneste, der er tilbage af den kontraherede Sum. Statsbanerne kunne dog under ingen Omstændigheder have nogen Grund til at betale mere for det omhandlede Arbejde, end de have kontraheret om med den oprindelige Entreprenør, fordi hans Underentreprenører, der ere indtraadte i hans Forhold, maaske have lidt et større Tab ved ham end disse 2,000 Kr. Dette „i alt Fald“ maa altsaa falde bort; der kan kun blive Tale om de 2,000. Faa de paagældende dem, ville de efter deres egen Paastand endda ikke være dækkede, der vil endda blive ca. 8,000 Kroners Tab tilbage. Det maa man i hvert Fald være enig om, maa blive deres egen Sag. Hvad nu de 2,000 Kr. angaar, er